



Judar för Israelisk-Palestinsk Fred

Valet i Israel slutade på ett sätt ingen hade förutsett och precis som väntat. För partilojalitet är ett okänt begrepp där. Nästan alla gamla partier gick back och två helt nya partier fick över 20% av rösterna och kom in som 2a och 4e parti. Men nästan ingen talar om elefanten, som står mitt i rummet - ockupationen. Netanyahu får som väntat bilda regering och har redan utsett sin justitiedepartementminister, Tzipi Livni som också blir ansvarig för "fredsprocessen". Och alla väntar på Obamas besök, som ska lösa alla problem. Medan detta pågår ska JIPF ha årsmöte och fira Pesach (sid. 11).



Chefredaktör Jakob Srebro

Kallelse till JIPF's årsmöte 2013

24 mars klockan 15.00
Kocksgatan 9, 1 tr,
porttelefon: Brf Vägaren
Väl mött!

Vid detta årsmöte kommer bl.a. stadgeändringen att behandlas. Det ursprungliga ändringsförslaget, protokollet från extrastämman den 31.1.2013, och stadgans föreslagna utformning efter extrastämmans beslut hittar ni i bladet.

Redaktion: Jorge Buzaglo, Ilan Cohen, Jonatan Stanczak, Maria Bergom Larsson

I detta nr: Protokoll fört vid JIPFs extra årsmöte 31 januari 2013 (2), Stadgar för JIPF (3), Valresultatet, Rebecca Weisberg (4), Ett steg mot mitten, Uri Avneri (6), De israeliska valbollen är vår, Jeff Halper (10), Israeliska val, Tu B'Shvat och de 'rättfärdiga trädens' historia, Micah's Paradigm shift (14), Palestinska läroböcker förtalar inte judar, Naomi Zeveloff (18), Det Handlar Inte Bara Om Skräck, Bibi, Utan Om Hopplöshet, Nomika Zion (21), FN's rapport om mänskliga rättigheter: hur Israel banar väg för sanktioner och ytterligare isolering, Barak Ravid (24), JIPF och rikspolitiken, Maria Bergom Larsson (26), Freedom Bus slår sig ihop med hotade samhällen i Jordandalen (29), Bryt tystnaden-Israeliska soldaters vittnesmål (31), JIPFs handlingsprogram (32)

Protokoll fört vid JIPFs extra årsmöte 31 januari 2013

Närvarande:

från styrelsen: Jacob L, Maria BL, Jakub, Ilan, Anja, Lisa, Dror, Dick

Medlemmar: Julianna

Mötet förklarades behörigen utlyst.

Till mötets ordförande valdes Jacob Lindberg

Till mötets sekreterare valdes Julianna

Till justeringspersoner valdes Maria och Ilan.

Dagordningen fastställdes.

Mötets syfte var att fastställa vissa stadgeändringar.

Förslagen presenterades i ett noggrant utformat förslag i Dagordningen.

Följande ändringsförslag godtogs:

Under punkt 7 (se dagordning):

a) "Val av ordförande, sekreterare och justeringspersoner för årsmötet"

g) "fastställande av om JIPF i det kommande verksamhetsåret ska välja en ordförande eller, alternativt, två talespersoner med uppdrag att gemensamt leda styrelsens arbete och företräda organisationen utåt"

h) "val av ordförande eller två talespersoner enligt paragraf 7g)
Ordföranden respektive tales-

personerna ska vara medlemmar av styrelsen"

i) "fastställande av antal övriga medlemmar och suppleanter i styrelsen"

j) "val av övriga medlemmar och suppleanter i styrelsen"

Följande utgår ur stadgan:

"För beslut på årsmötet krävs enkel majoritet"

"Beslutsordningen fastställs av mötesordföranden"

Följande ändringsförslag, som härnere presenteras som kopia av ändringsförslaget, godtogs inte:

Under punkt 7 (se dagordning):

m) beslut om eventuella arbetsgrupper under det kommande verksamhetsåret

Under punkt 10, Valberedningen:

Valberedningen ska vid årsmötet presentera förslag på ordförande eller alternativt två talespersoner, övriga styrelsemedlemmar, suppleanter för dessa samt revisorer och revisors-suppleanter. ***ev medlemmar i arbetsgrupper. - UTGÅR***

Stockholm den 9 februari 2013

Julianna Weiss, sekreterare

Justeringspersoner:

Maria Bergom-Larsson

Ilan Cohen

STADGAR FÖR JIPF

Antagna i första läsningen vid föreningens extra årsmöte 31 Januari 2013 (ändringar i fetstil)

1. Namn

Föreningens namn är Judar för Israelisk-Palestinsk Fred (JIPF).

2. Målsättning

Föreningens målsättning är att arbeta för en rättvis och varaktig fred mellan israeler och palestinier, grundad på nationellt självbestämmande för båda folken.

3. Verksamhetsinriktning

a/ Föreningen är partipolitiskt obunden.

b/ Som grund för föreningens verksamhet ska finnas ett handlingsprogram bestående av ett politiskt program och ett verksamhetsprogram. Handlingsprogrammet fastställs vid varje årsmöte.

4. Medlemskap

Den som stöder föreningens målsättning och betraktar sig själv som jude har rätt att bli medlem. För medlemskap krävs betald årsavgift.

5. Stadgar

För stadgeändring krävs beslut på två efter varandra följande årsmöten.

6. Årsmöte

a/ Ordinarie årsmöte äger rum en gång per år och ska hållas före mars månads utgång.

b/ Kallelse till årsmötet ska skickas till medlemmarna senast tre veckor i förväg.

7. Frågor på årsmötet

På årsmötet ska följande frågor behandlas:

a/ val av ordförande, sekreterare och justeringspersoner för årsmötet

b/ redovisning och godkännande av verksamhetsberättelse

c/ redovisning av ekonomisk berättelse

d/ redovisning och godkännande av revisionsberättelse

e/ beviljande av ansvarsfrihet för styrelsen

f/ ev stadgeändringar

g/ fastställande av om JIPF för det kommande verksamhetsåret ska välja en ordförande eller, alternativt, två talespersoner med uppdrag att gemensamt leda styrelsens arbete och företräda organisationen utåt

h/ fastställande av antal övriga medlemmar och suppleanter i styrelsen

i/ val av ordförande eller två talespersoner enligt p. 7 g. Ordföranden respektive talespersonerna ska vara medlemmar av styrelsen.

j/ val av övriga medlemmar av och suppleanter i styrelsen

k/ val av två revisorer

l/ val av valberedning

m/ ev val av medlemmar i arbetsgrupper

n/ fastställande av medlemsavgiften

- o/ fastställande av handlingsprogrammet
- p/ diskussion om kommande års verksamhet
- q/ övriga frågor

8. Extra årsmöte

Extra årsmöte ska hållas om styrelsen eller minst en tredjedel av medlemmarna begär det.

9. Styrelsen

Styrelsen utser inom sig sekreterare, kassör och firma-tecknare. Styrelsen bestämmer själv om sin arbets- och beslutsordning.

10. Valberedningen

Valberedningen ska vid årsmötet presentera förslag på ordförande

eller alternativt två talespersoner, övriga styrelsemedlemmar, suppleanter för dessa samt revisorer och revisorssuppleanter och ev medlemmar i arbetsgrupper.

11. Revisorerna

Revisorerna ska granska föreningens ekonomiska verksamhet. Räkenskaperna ska ställas till revisorernas förfogande senast två veckor före ordinarie årsmöte.

12. Upplösning av föreningen

Föreningen ska upplösas om förslag till upplösning får minst 2/3 majoritet vid två på varandra följande ordinarie eller extra årsmöten med minst en månads mellanrum.

VALRESULTATET

Efter förutsägelser om att premiärminister Netanyahu tillsammans med ultranationalisten Naftali Bennett fullständigt skulle dominera valet till Knesset är det många som får tänka om. Netanyahus allians Likud-Beitenu blev visserligen störst och Bennetts Habayit Hayehudi fick ungefär tio procent av mandaten, men den stora vinnaren är det nystartade sekulära partiet Yesh Atid. Partiet, som förespråkar minskat ekonomiskt stöd till ortodoxa grupper och som svagt öppnar upp för fredsförhandlingar, fick 19 av 120 mandat - ett tydligt ställningstagande från det israeliska folket.

Valresultaten slutade otroligt jämnt, med 61 mandat för högersidan och 60 mandat för vänster-centersidan (inklusive arabisk-israeliska partier) vilket leder till en spänd, och spännande, parlamentarisk situation.

Resultatet blev som följer:

Högerblocket:

Benjamin Netanyahus **Likud** (med koalitionspartern **Yisrael Beiteinu**) tappade stort men blev tillsammans störst med 23% av rösterna. Likud, som innehaft premiärministerposten de senaste åren, fick 20 mandat och Yisrael Beiteinu 11.

HaBayit HaYehudi (*Det judiska hemmet*), ett nationalistiskt/sionistiskt och religiöst ultrahögerparti (som detta val även inkluderade Tkuma) fick 9% och 12 mandat. Leds av Naftali Bennet.

Shas, det sefardiska intressepartiet, fick strax under 9% och 11 mandat. De intog tidigare en mellanposition i palestinafrågan och har stött vänsterregeringar men har sedan rört sig högerut. I dagsläget vill de inte minska utbyggnadstakten av bosättningarna och motsätter sig USAs inblandning i konflikten.

Enad Torah Judendom (*Yahadut HaTorah HaMeukhedet*), en gemensam lista för två ultraortodoxa partier fick 5% (7 mandat) i årets val, vilket blev det starkaste hittills. Partiet vill inte öka det religiösa inflytandet över lagstiftningen och har ingen officiell hållning vad gäller bosättningarna på Västbanken.

Vänster-mitten blocket:

Yesh Atid (*Det finns en framtid*), med tv-profilen Yair Lapid i spetsen, startades förra året och blev direkt andra största parti med 14% och 19 mandat. Partet är sekulärt och liberalt och vill sätta sociala frågor högre upp på agendan. Partet vill med hjälp av en ny konstitution "minska spänningarna" mellan olika folkgrupper och de förespråkar en tvåstatslösning - dock med bibehållna bosättningar. De vill också minska de ultraortodoxas privilegier och ändra skolsystemet.

HaAvoda, arbetarpartiet, stärktes gentemot förra valet och fick 11% av rösterna (15 mandat). Detta trots att partiet under den senaste mandatperioden splittrats upp i två. Partiet vilar på en socialdemokratisk och zionistisk grund.

Hatnua (*Rörelsen*) är en utbrytargrupp ur Kadima och ett av få partier som gått till val på frågan om fred med palestinierna. Hatnua tar också upp aktuella frågor som ekonomisk rättvisa och miljöpolitik och fick 5% (6 mandat).

Meretz (*Energi*) är ett socialdemokratiskt och sionistiskt miljöparti som förordnar en tvåstaslösning, social rättvisa, lika rättigheter (för t.ex. etniska och sexuella minoriteter) och religionsfrihet. Även de fick 5% av rösterna och 6 mandat.

Kadima, det stora center-liberala partiet gjorde ett rekorddåligt val och landade på 2% och 2 mandat, efter att ha blivit största parti i de två senaste valen. Kadima eftersträvar en helt judisk stat, som är på så stor del som möjligt av dagens Isare samt ockuperade områden, men ser behovet av att avsätta en del mark för att uppnå fred.

"Arabiska" blocket:

Ra'am-Ta'al, en gemensam lista för israelisk-arabiska intressepartier, fick runt 4% av rösterna och 4 mandat. Dessa partier blev tidigare förbjudna att ställa upp i val, något som upphävdes av Högsta

domstolen.

Hadash är en organisationsfront för en rad kommunistiska och socialistiska, judiska och arabiska föreningar och grupper. Utöver sociala frågor så stöder partiet evakuering av alla bosättningar, tillbakadragande från ockuperade områden och rätten att återvända för palestinska flyktingar. De fick 3% (4 mandat).

Balad (*Nationella demokratiska alliansen*) är ett annat israelisk-arabiskt parti, som vill genomföra förändringar så att Israel blir ett land där alla medborgare har samma rättigheter och som istället för entydigt judiskt blir ett land med flera nationaliteter. På sikt vill de ha en tvåstatslösning. Deras resultat blev 3% och 3 mandat.

Rebecca Weisberg

Ett Steg mot Mitten

DET VAR optimisternas natt.

I tisdags kl 22.01, en minut efter att valurnorna hade förseglats, tillkännagav TV's tre nyhetskanaler resultaten av sina vallokalsundersökningar.

Pessimisternas ödesdigra profetior skingrades för vinden. Israel har inte förlorat förståndet.

Landet har inte gått åt höger. Fascisterna har inte tagit över Knesset. Binyamin Netanyahu har inte stärkts. Långt ifrån.

Israel har gått mot mitten.

Det var inte en historisk vändpunkt, som när Menachem Begin 1977 tog över efter två generationer med Labor Party. Men det var en viktig förändring.

Allt detta efter en valkampanj utan innehåll, utan uppståndelse, utan någon märkbar känsla.

På valdagen, som är allmän helgdag, såg jag gång på gång ut genom mitt fönster som ligger ovanför en av Tel Avivs huvudgator. Det fanns inte en tillstymmelse till att något särskilt var på gång. Vid tidigare val har gatorna varit fyllda av taxibilar och privatbilar, täckta med partiaffischer, och med väljare på väg till vallokalerna. Den här gången såg jag inte en enda.

Jag var ensam i vallokalen. Men stranden var fylld av folk som hade tagit med sina hundar och barn för att leka i sanden under den strålande vintersolen; det blå havet var översållat av segelbåtar. Hundratusentals åkte till Galiléen eller till Negev. Många hade hyrt ett "Zimmer" (konstigt nog använder vi det tyska ordet för ett bed and breakfast).

Mot slutet av dagen hade nästan 67 % av israelerna röstat - mer än förra gången. T o m arabiska medborgare, varav de flesta inte röstat under dagen, vaknade plötsligt till och strömmade till vallokalerna under de sista två timmarna - efter att de arabiska partierna samarbetat i en massiv aktion för att få ut väljarna.

NÄR vallokalsundersökningarna publicerades, skyndade ledarna för ett halvt dussin partier, inklusive Netanyahu, att hålla segertal. Några timmar senare såg de flesta, Netanyahu inbegripen, mållösa ut. Det faktiska resultatet ändrade bilden bara lätt, men tillräckligt för en del för att rycka nederlaget ur segerns käftar.

Den stora förloraren i valet är Binyamin Netanyahu. I sista minuten innan kampanjen började, slog han ihop sin lista med Avigdor Liebermans. Det gjorde honom till synes omöjlig att besegra. Ingen betvivlade att han skulle vinna, och vinna stort.

Experter gav honom 45 platser, fler än de 42 som de två listorna hade fått i det avgående Knesset.

Det skulle ha försatt honom i ett läge där han kunde välja koalitionspartners (eller snarare koalitions-tjänare) efter behag.

Det slutade med bara 31 platser - han förlorade en fjärdedel av sin styrka. Det var ett slag i ansiktet.

Hans mesta valslogan var "En stark ledare, Ett starkt Israel". Inte längre stark. Men han kommer fortfarande att bli premiärminister, dock som en skugga av sitt forna jag. Politiskt sett är han nästan slut.

Det som är kvar av hans falang blir en fjärdedel av nästa Knesset. Det betyder att han kommer att vara i minoritet, vilken koalition han än lyckas att få ihop (vilket kräver minst 61 ledamöter). Om man drar ifrån Liebermans folk från det antalet, får själva Likud bara 20 platser, bara en mer än detta vals sanna segrare.

DEN VERKLIGE SEGRAREN är Ya'ir Lapid, som förvånade alla, särskilt sig själv (och mig) med förbluffande 19 platser. Det innebär att hans falang är den näst största i Knesset efter Likud-Beitenu.

Hur lyckades han med detta? Jo, han har ett TV-ankares fina, ungdomliga utseende och kroppsspråk, och var faktiskt det i många år. Alla känner till hans ansikte. Hans budskap bestod av plattityder som inte upprörde någon. Men nu, vid nära 50 års ålder, var han de ungas kandidat.

Hans seger är en del av ett generationsskifte. Liksom Naftali Bennett, i högern, attraherade han unga människor som har fått nog av det gamla systemet, de gamla partierna, de gamla, utnötta sloganen. De sökte inte en ny ideologi utan ett nytt ansikte. Lapids var det finaste man kunde hitta.

Men det går inte att bortse från att Lapid, i mitten, slog sin närmsta medtävlare om unga väljare - Bennett i högern. Medan Lapid inte propagerade för någon ideologi, gjorde Bennett allt som stod i hans makt för att maskera sin. Han besökte Tel Avivs pubar, presenterade sig själv som vars och ens (mäns som kvinnors) schyssta kille som lockade sekulära, liberala ungdomar.

Under kampanjen tycktes Bennett vara den stigande stjärnan på det politiska firmamentet, den stora överraskningen i detta val, symbolen för Israels fatala steg mot höger.

Det fanns ännu en likhet mellan de två: båda arbetade hårt. Medan de övriga partierna mest litade på TV för att föra ut sina budskap, "plöjde" (*citationstecken, UA*) Lapid landet hela det gångna året, byggde upp en organisation, pratade med folk, drog till sig grupper med trogna anhängare. Så gjorde även Bennett.

Men i slutänden, när en ung människa måste välja mellan de två, kunde han eller hon inte bortse från det faktum att Lapid tillhörde ett demokratiskt, liberalt Israel och hade tagit ställning för tvåstatslösningen, medan Bennett var en extrem försvarare av bosättningarna och ett Större Israel, fiende till araberna och Högsta domstol.

De ungas utlåtande var entydigt: 19 för Lapid, bara 12 för Bennett.

DEN STÖRSTA BESVIKELSEN väntade Shelly Yachimovich. Hon var bombsäker på att hennes förnygrade Laborparti skulle bli den näst största falangen i Knesset. Hon presenterade sig t o m som en möjlig ersättare för Netanyahu.

Både hon och Lapid utnyttjade den enorma sociala protesten sommaren 2011 som strök krig och ockupation från agendan. Inte ens Netanyahu vågade föra på tal attacken på Iran och utvidgandet av bosättningarna. Men i slutänden vann Lapid mer på detta än Shelly.

Det verkar som att Shellys ensidiga koncentration på social rättvisa var ett misstag. Om hon hade kombinerat sin sociala plattform med Tzipi Livnis agenda för fredsförhandlingar, hade hon mycket väl kunnat uppnå sin ambition, och bildat den näst största falangen.

Tzipis förlust - enbart 6 platser - var beklaglig. Hon gick in i striden för bara två månader sen och efter en hel del tvekan, vilket verkar vara hennes varumärke. Hennes ensidiga koncentration på "den politiska uppgörelsen" med palestinierna - inte "fred", Gud förbjude - gick emot trenden.

Folk som verkligen vill ha fred röstade (liksom jag) på Meretz som kan skryta med en dundrande insats, och fördubblade sin styrka från 3 till 6. Det är också ett slående inslag i detta val.

Det verkar också som att rätt många judar gav sin röst till det i huvudsak arabiska kommunistpartiet, Hadash, som också stärktes.

HELA GREJEN kokas ner till två siffror: 61 för det höger-religiösa blocket, 59 för mitten-vänster-arabiska blocket. En enda röst skulle helt ha kunnat förändra saken. De arabiska medborgarna skulle lätt ha kunnat stå för den ledamoten.

Jag noterade att alla tre TV-stationerna skickade ut sina team till varje judiskt partis huvudkvarter, inkl dem som inte översteg 2 %-spärren (som, tack gode Gud, den religiöst-fascistiska Kahane-listan) men inte till ett enda av de tre arabiska partiernas.

Genom en tyst överenskommelse behandlades araberna som om de inte riktigt hörde till. Vänstern (eller "Center-vänster" som de föredrog att kallas) hänsköt dem till medlemskap i "The Blocking-Bloc", de som skulle kunna förhindra Netanyahu att bilda koalition. Araberna själva blev inte tillfrågade.

Lapid avfärdade snabbt "the blocking bloc". Han gjorde processen kort med idén att han skulle kunna ingå i samma block som Hanin Zuabi (eller i något annat arabiskt parti för den delen). Han krossade också idén om att han hade ambitioner att bli premiärminister. Han var inte beredd på en

sådan framryckning, och har ingen politisk erfarenhet alls.

ÄVEN OM "the blocking bloc" inte kommer att bli verklighet, kommer det att bli mycket svårt för Netanyahu att bilda en koalition.

Utsikten för en ren högerkoalition har försvunnit. Det är omöjligt att regera med bara 61 platser. (Trots att Netanyahu först skulle kunna försöka att bilda en sådan liten koalition, i hopp om att senare lägga till fler falanger.) Han kommer att behöva Lapid som skulle bli en viktig person i regeringen. Netanyahu kallade honom till sig en timme efter att vallokalerna hade stängts.

Hur som helst kommer Netanyahu att behöva ett eller fler av centerpartierna för att göra nästa regeringen mycket mindre farlig.

VAD KAN man nu lära sig av detta val?

Höger-religiösa blocket förlorade valet, men "centervänstern" vann det inte, de kunde varken få fram en trovärdig kandidat till premiärminister eller ett trovärdigt alternativt regeringsparti med en gedigen, begriplig plan för att lösa Israels grundläggande problem.

För att skapa en sådan ny kraft är det absolut livsviktigt att integrera de arabiska medborgarna i den politiska processen som fullfjädrade partners. Genom att hålla araberna utanför kastrerar vänstern sig själv.

En ny judisk-arabisk vänster, ett samhälle med framtidsutsikter, politiskt språk och intressen måste bildas - och denna skapelse måste påbörjas nu genast.

Slaget om Israel är inte förlorat. Israels "steg mot höger" har stoppats och är långt ifrån oundvikligt. Vi israeler är inte så galna som vi verkar.

Denna strid har slutat oavgjort. Nästa omgång kan vinnas. Det beror på oss.

Uri Avnery, 26.1.13

<http://zope.gush-shalom.org/home/en/channels/avnery/1359071590/>

Översättning: Anja Emsheimer

DE ISRAELISKA VALEN: BOLLEN ÄR VÅR

Så vad är det valen kan "berätta för oss"? Vill israeler ha fred eller inte? Det är den centrala frågan som folk utomlands ställer, men de israeliska valen berättar, om ens något, att frågan är irrelevant för den stora majoriteten av israeler. Vem bryr sig? Netanyahu's parti fick mindre än en fjärdedel av rösterna, och "centern", det största "blocket" omkring en tredjedel.

Men "fred" var ingen kampanjfråga för någotdera parti, ej heller ockupation (en term som aldrig används i den israeliska main-stream-diskursen) eller araber, den term som israeliska judar använder för palestinier inom 1967 års gränser och utanför (de tre "arabiska" partierna fick mindre än 10 % av rösterna). Det faktum att "säkerhet", israelers eufemism för att hålla palestinierna i schack, inte ens var ett problem visar hur långt mot en pacifiering och normalisering av ockupationen som israeler upplever att de har kommit. Så snart

"araberna" misslyckas i att hota oss, blir de en icke-fråga. Och om något alls så var detta ett val med icke-frågor - en vit medelklass bestämda försäkran om neoliberalism där "social rättvisa" innebär bostäder som man har råd med till de egna barnen.

"Gick" israeler från höger mot mitten? Återigen en irrelevant fråga. Bortsett från den lilla men högröstade ideologiska vänstern och högern samt de ultraortodoxa religiösa, har de flesta israeler alltid befunnit sig i mitten, en plats där ett beslutsamt försök att uppnå normalitet och en amerikansk levnadsstandard bryter igenom så snart överhängande säkerhetsangelägenheter avtar. Faktum är att detta är kärnan i det avtal som slutits mellan israeliska politiska ledare och allmänheten: om ni ger oss personlig säkerhet, normalitet och en ökande livskvalitet, då ska vi rösta på er - och vi bryr oss inte om hur ni bär er åt. De flesta israeliska judar

har aldrig varit riktigt högervidna i sina politiska åsikter; de accepterade aldrig Ett större Israel, Begins, Sharons och Netanyahus ideologi. De ideologiskt övertygade bosättarna representerar bara ungefär en procent of israelerna; 90 % av dem som bor utanför Gröna linjen är där av ekonomiska skäl och

skulle villigt återvända till Israel om deras livskvalitet inte skulle bli lidande. Och så i kölvattnet av Hamas bussbombande 1996 röstade merparten mot Peres, överväldigande många röstade för Barak 1999 när de trodde att tvåstatslösningen äntligen skulle föra med sig fred (eller snarare lugn och normalitet)

Pesach med JIPF!

När? Den 1 april 2013 kl 16 (inget aprilskämt!).

Var? I bostadsrättsföreningen Vägarens lokal – som så ofta! På Kocksgatan 9, portkod = Brf Vägaren.

Anmäla sig till vem?

Till Lisa Mathsson, antingen på lisamathsson@gmail.com eller på telefon 08/658 42 85 eller hennes mobil 070/173 05 16, senast den 27 mars, gärna tidigare.

Hur? Medhavande något gott till *knyttiset* som vi återkommer till per mejl.

Om du vet med dig att vi inte har din senaste (eller gamla!) e-postadress – mejla den gärna till någon i styrelsen!

Ta gärna med dig familjen, vänner, bekanta...!

Varmt välkommen!

JIPF-styrelsen

Du har väl betalat medlemsavgiften för 2013?

Det kostar bara 200 kr/år (inkl. bladet).

Endast JIPF - bladet kostar 100 kr/år.

Betalas på postgiro 475 29 17-7

och, bara ett år senare, stödde de Sharon fullt och helt, en till synes 180 graders vändning, efter att den andra intifadan bröt ut och han lovade att för alltid bryta ner palestinskt motstånd. I den israeliska, judiska allmänhetens ögon lyckades Sharon 2002 göra just det i Operation Defensive Shield, och ända sedan dess har de röstat "höger", inte av ideologisk övertygelse utan för dem som kunde ge dem personlig säkerhet. Eftersom det bekymret minskade under det gångna årtiondet (2012 var det första året sedan 1973 som ingen israelisk civilperson dog i någon attack på ockuperad mark), växlade prioriteringarna. Nu var det ekonomiskt välbefinnande som politiker måste leverera - således växte den neoliberala "centern" .

Men varför har israelerna inte helt enkelt röstat på en regering som verkligen skulle få ett slut på ockupationen och ge dem fred, och därtill denna personliga säkerhet och ekonomiskt välstånd? Tre huvudsakliga skäl. För det första: i generationer har israeliska judar övertygats av sina höger- eller vänsterledare om att fred med "araberna" är omöjlig. Araberna är våra ständiga fiender, heter det eller i mer folkliga termer - man kan inte lita på araberna. Trots att detta tänkesätt är djupt förankrat i israeliskt-judiskt psyke, är det möjligt att övervinna det. När allt kommer omkring stöddes Osloavtalet av mer än två tredjedelar eller mer av den israelisk-judiska

allmänheten - uppemot 80 % av israelerna om man inbegriper de palestinska medborgarna. För bara tre veckor sen visade en opinionsundersökning att majoriteten av israeler röstade för ett verkligt stöd för en tvåstatslösning, åtminstone i princip. Jo, det är sant, mycket är verkligen "i princip" eftersom israeliska judar, med föga kunskap om israelisk politik i de ockuperade områdena, inte har någon klar idé om vad en verklig tvåstatslösning faktiskt skulle medföra (att avstå från Östra Jerusalem, de stora bosättningsblocken eller Hebron, t ex). Men det visar ändå att israeler inte är ideologiskt hängivna gentemot ockupationen, och under rätta omständigheter - antingen i en kombination av ett skickligt israeliskt och palestinskt ledarskap eller med starka påtryckningar utifrån - skulle de kunna förmås att ge upp den.

I rädsla för detta, av vilka skäl de nu månne ha, har successiva israeliska regeringar omöjliggjort en verklig fred genom att lägga fram tunga "fakta på bordet" om de ockuperade områdena; insatserna har ökat till den grad att det är omöjligt att föreställa sig de eftergifter som är nödvändiga för att bilda en livskraftig och sant suverän palestinsk stat. Om man betänker att en viss försvarsminister, Labor's Barak, vägrade att flytta fem bosättnarfamiljer från en uppenbart illegal och strategiskt överflödigt "utpost", och retroaktivt försökte få ett godkännande för 100 andra illegala

utposter - kan någon då föreställa sig att 45 000 israeler skulle evakueras från Ma'aleh Adumim eller hela 250 000 från Östra Jerusalem? Förvisso finns konsensus mellan partier från den extrema högern till Labor (och t o m Meretz i väsentlig utsträckning) om att "blocken med bosättningar" - Jordandalen, i stort sett tömd på palestinska jordbrukare, blocken Ariel, Modi'in och Hebron, och det "Större" Jerusalem - måste stanna i israeliska händer vad som än händer, något som effektivt utesluter en närliggande och hållbar palestinsk stat.

Och slutligen har israeler, som valet visar, ingen motivation för att avsluta "ockupationen" (de flesta israeliska judar skulle sätta citationstecken kring detta suspekta ord). Den påverkar inte deras dagliga liv, och lika viktigt: den påverkar inte deras möjlighet att uppnå ekonomisk välfärd. Det första beslutet som ledarna för den sociala proteströrelsen tog sommaren 2011 var att inte alls hänvisa till ockupationen, som sågs som en "splittrande" fråga och oviktig för social rättvisa i Israel - en inställning som Labor uttryckligen upprepade under valkampanjen. Faktum är att laboratorierna där vapen, antiterrorutrustning och andra hightech-teknologier utvecklas och marknadsförs, kan sägas vara argument för att en blomstrande israelisk ekonomi beror på fortsatt ockupation.

I slutänden kommer den israelisk-judiska allmänheten inte att vara något fatalt hinder för en framförhandlad lösning, om den lösningen inbegriper två stater. Men ej heller kommer den att bli aktiv i att störta ockupationen. Israeler har lärt sig att anpassa sig till den och kan leva med det olösta problemet i ytterligare 65 år. Endast beslutssamma internationella påtryckningar kan rubba omedgörliga regeringar, men om så sker, kommer den israeliska allmänheten att följa med.

Det är de goda nyheterna. De dåliga är att tvåstatslösningen är död, begravnen under bosättningar och en infrastruktur som är alltför massiv och sammanlänkad med Israel för att kunna lösgöras, särskilt som bristen på vilja saknas hos internationella regeringar, med USA och Tyskland i spetsen, att utöva de påtryckningar på Israel som behövs för att framtvunga sådana omfattande upplåtelse. Men det internationella samhället kommer inte ställa sig bakom tvåstatslösningen om det inte pushas av oss, det internationella, civila samhället - så gott som tvingade. Vi har vind i ryggen. Genom åren har vi kollektivt förändrat det palestinska problemet till ett av världens största rättsfrågor, på samma nivå som kampen mot apartheid. Men vi måste visa vägen. Med ledning av våra palestinska partners mot att föreställa oss en ny lösning, rättvisare och mer genomförbar, med en input av deras kritiska israeliska motparter och

deras internationella supporters - ett slags enstatslösning eller en regional konfederation - kommer vi att behöva övervinna irrelevansen i både israelisk och internationell

politik. Om det israeliska valet "säger oss" något så är det att bollen är vår.

*Jeff Halper, ICAHD,
www.icahd.org*

Översättning: Anja Emsheimer

Israeliska val, Tu B'Shvat och de 'rättfärdiga trädens' historia

Stolarna i Knesset har bytt plats utan någon verklig utsikt om förändringar på den palestinska fronten, vare sig en bräcklig center-vänster koalition dyker upp eller en bräcklig höger-ultrahöger. Som vanligt går det inte att räkna med de platser som de israelisk-arabiska partierna vann (totalt 12) hur det regerande blocket än kommer att se ut. Så därför tänkte jag dela några tankar om träd med er.

Varför träd? Jo, idag (lördagen den 26 januari) är det Tu B'Shvat-festivalen (1), det judiska nyåret för träd. Och träd har sin egen speciella historia att berätta när det gäller judaism och Israel/Palestina.

Jag har tänkt en del på träd ett tag nu, ända sen jag återupptäckte de israeliska trädplom som jag fick vid min Bar Mitzvah 1979. Jag fick ett av min synagoga och 13 av mina föräldrars B'nai Brith-loge. Detta var då den traditionella presenten jämte en kopia av Pentateuk (de första fem böckerna i den hebreiska bibeln). Jag återkommer senare till min egen personliga del i israelisk

skogsbygd, men först en snabb berättelse om träd i judaism och sionism.

Låt oss börja från början. Första Moseboken, Edens trädgårdar, och 'Kunskapens träd'. Det är vår allra första maning om att föra ett rättfärdigt liv. Adam och Eva fick, efter att ha ätit av frukten, förmågan att skilja mellan gott och ont, mellan rätt och fel. Hädanefter förväntas vi bära bördan av att göra etiska val för hur vi lever, våra relationer med andra och med själva planeten.

... det 30 olika slags träd som nämns i den hebreiska bibeln (och en dag kanske ni tycker att just detta är bra att veta). De är, i alfabetisk ordning, från algum i Andra Krönikeboken till vinträd i Andra Moseboken via mullbärs-trädet i Första Samuelsboken och myrten i Jesaja.

Här kommer nu ett intressant budord (20:19) medan vi jagar träd i Andra Moseboken. Det handlar om vårt handlingsätt mot fiender under krigstid:

”Om du måste länge belägra en stad för att erövra och intaga den, så skall du icke förstöra träden däromkring genom att höja din yxa mot dem; du må äta av deras frukt, men du skall icke hugga ned dem; träden på marken äro ju icke människor som skola belägras av dig.”

I modern terminologi innebär detta ett förbud mot den brända jordens taktik som förstör fiendens förmåga att sörja för sig och återuppbygga livet efter nederlaget. Jag återkommer till detta.

Och om det är vi som besegras och vi befinner oss i exil så råder Jesaja oss att beslutsamt slå oss ner i värdsamhället för att bli ” rättfärdighetens träd” (61:3).

Och nu över till själva Tu B´Shvat. Det är en mindre judisk festival som härrör från biblisk tid och behovet att införa ett ”skatteår” för inkomster från fruktskördarna så att en tiondel skulle kunna gå till Templet i Jerusalem och till de fattiga. Eftersom tiondet måste stå i proportion till den individuella inkomsten, blir den progressiv och går till en rättfärdig sak!

Även efter Tempelns förstörelse år 70 fortsatte traditionen med tiondet i den judiska diasporan: pengar gavs till dem som studerade Toran och de minst bemedlade.

Festivalen förknippades med trädplantering och recitationer av

psalmer om ´naturen´, särskilt psalm 104:

”¹⁶ HERRENS träd varda ock mättade, Libanons cedrar, som han har planterat;

¹⁷ fåglarna bygga där sina nästen, hägern gör sitt bo i cypresserna.”

(Kommentar, AE: egentligen verkar de engelska orden betyda ´stork´ resp ´en´ men översättningen kommer från godkänd bibelöversättning, verkar det också som!)

Kring 1500-talet började festivalen anta ett nytt skikt av symbolism och innebörd då den judiska mystiken i Safed i norra Galiléen stödde sig på kabbalistiska traditioner och tog trädet som symbol för att representera de dynamiska sidorna av Guds kreativa makt.

Vi hoppar till 1900-talet; i slutet av 60-talet kom rabbi Abraham Joshua Heschel (en av de sant stora judiska teologerna i förra århundradet) tillbaka till den versen i Andra Moseboken som använder den profetiska traditionen inom judismen i sin kampanj mot USA´s krig i Vietnam. Den judiska kampanjen - med Heschel som ordförande - för träd till Vietnam utmanade den amerikanska regeringen som avsiktligt förstörde Vietnams skogar för att den vietnamesiska gerillan inte skulle kunna gömma sig bland träden.

Den judiska förnyelserörelsen, företrädesvis i Nordamerika, har övertagit festivalen som ett färdigt

judiskt engagemang för hållbar utveckling. Med typisk förnyelsekreativitet och koppling till mysticism och hassidiskt tänkande har de tänkt sig festivalen som en möjlighet att betona judaismens 'gröna' meriter och allmän omsorg om planetens välbefinnande.

Och så till sionismens bidrag till träd och rättfärdighet.

The Jewish National Fund (som mina Bar Mitzvah-träd kom från) bildades 1901 för att förvärva mark till judiska bosättningar i det av ottomaner kontrollerade Palestina. Så här summerar JNF's webbsida sin egen historia:

"Under de gångna 109 åren har JNF utvecklats till att bli världsledande inom miljöarbetet genom att plantera 250 miljoner träd, bygga över 210 reservoarer och dammar, utveckla mer än 250 000 tunnland mark, skapa över 1 000 parker, förse över 1 000 samhällen med infrastruktur, få liv i Negevöknen och lära studenter runt om i världen om Israel och miljön." Kort sagt: få öknen att blomma.

Naturligtvis finns det ett annat sätt att se på detta och en alternativ palestinsk berättelse som protesterar mot all aktivitet för att få öknen att blomma i ett land som självklart inte var utan ett folk eller utan en etablerad jordbruksekonomi.

För att citera från webbsidan Stop the JNF så har den faktiska följden

av allt detta med att köpa mark och plantera träd blivit:

"... bildandet av en exklusiv och diskriminerande judisk stat (och) även förstörandet av palestinskägd mark, samhälle, försörjning och själva landet."

Marken köptes ofta av JNF till uppdrivna priser av frånvarande arabiska jordägare till förmån för de tidiga judiska immigranterna som etablerade sina egna jordbruks-samhällen. Men 20- och 30-talens sionistiska vänsterpionjärer såg inte den lokala arabiska befolkningen som en del av sin socialistiska judiska dröm.

När jag började läsa de israeliska, judiska historierevisionisterna som hade bestridit myterna om det judiska statsbildandet, började det kännas mindre bra med min lilla täppa med israelisk grönska. Det fick mig också att reflektera över hur staten Israel och judisk identitet har blivit så sammanvävda genom den judiska diasporan att de har blivit oskiljaktiga.

Det finns inget i mina trädplom som kan berätta för mig var exakt träden hade planterats så jag har ingen aning om huruvida de är med i de skogstrakter och skogar som har täckt många av de palestinska byarna som man måste överge, fly från eller som förstördes under medborgar-/frihetskriget 1947-1948. Byarnas själva existens och deras historia har också täckts med

gräs av turisthandböckerna och parkernas webbsidor.

Ja, Israel har sannerligen planterat en hel del träd men väldigt många har också förstörts, vanligtvis i namn av 'säkerhet' där uppförandet av separationsmuren ingår.

En del av de mer militanta judiska bosättarna på Västbanken (ultrareligiösa och ultranationalistiska) tar även alla chanser att förstöra sina grannars försörjning med metoder som inte alls verkar stämma överens med judisk etik. Förra året rapporterade FN's Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (OCHA) att 7 500 olivträd hade förstörts av bosättare mellan januari och oktober 2012.

Jag vet inte vad Torah-skolorna på Västbanken undervisar nu för tiden, men de skippar helt klart den versen från Andra Moseboken.

Under valkampanjen i Israel var det inte mycket tal om träd, planterade eller förstörda, rättfärdiga eller orättfärdiga. Netanyahus sätt att hantera ekonomin och hans avsaknad av intresse för de sociala protesterna de två gångna somrarna, hade mer att göra med bristande stöd för hans parti än hans stridslystnad i den israelisk/palestinska frågan.

I Tu B'Shvat tänker vi på Guds skapelse och den årliga naturens cykel när vi nu kommer upp från vinterns mörker och ser framåt mot

nytt liv som växer upp ur den kalla jorden.

Jag har inte mycket hopp om att det nya Knesset kommer att ha den vision som krävs eller det mod och den fantasi som behövs för att föra Israel framåt i fråga om Palestina. Men för judar som mig förblir detta det projekt som kommer att bestämma det judiska folkets välbefinnande och judaismens framtid under detta sekel och framöver.

I Tu B'Shvat förundras vi över miraklet i Guds skapelse, när vi ser livskraften än en gång börja komma tillbaka, men det är Gud och inte marken som vi borde dyrka.

Medan politikerna kommer överens i Jerusalems borte rum för att besluta vem som ska få kontroll över vilket regeringsdepartement, erbjuder jag er följande iakttagelse av Abraham Joshua Heschel, efter hans första besök i staten Israel 1969:

"Judaism är inte en världsrymdens religion och tillbeder inte marken. Så staten Israel är inte klimax i judisk historia utan ett prov på det judiska folkets integritet och kompetensen i judaismen."

1/ http://www.chabad.org/library/article_cdo/aid/3264/jewish/Tu-BShevat.htm

*micahsparadigmshift.blogspot.se/
Översättning: Anja Emsheimer*

Palestinska läroböcker förtalar inte judar, avslöjar ny studie.

Den USA-finansierade rapporten säger att båda sidor förvränger historiska fakta

En av det amerikanska utrikesdepartementet finansierad studie friar palestinierna från anklagelsen att demonisera judar i sina skolböcker. Denna milstolpe hävdar emellertid att både israeliska och palestinska lärare använder material i klassrummet som förvränger historien om konflikten i Mellanöstern.

Studien, som beskrivs av dess författare, som den första vetenskapliga analysen av fördomar i israeliska och palestinska läroböcker, gör upp med en långvarig föreställning bland israeler, amerikanska judar och andra att palestinierna hetsar sina barn till våld genom att skildra judar som undermänniskor i sina skolböcker.

Under flera år, har studien genomförts och övervakats av ett team av amerikanska, israeliska, palestinska och internationella utbildningsexperter. Den beställdes av Rådet för religiösa institutioner i det Heliga landet, ett konsortium av muslimska, judiska och kristna ledare i Israel, och fick \$ 590.000 i bidrag från det amerikanska utrikesdepartementet.

Den israeliska regeringen förklarade att den vägrade samarbeta med studien och har fördömt

resultaten som "förutbestämda" utan att närmare precisera. "Försöket att skapa en parallell mellan det israeliska utbildningssystemet och det palestinska är helt ogrundat och saknar all verklighetsförankring.", förklarade det israeliska utbildningsministeriet i ett pressmeddelande.

En tjänsteman vid det palestinska utbildningsministeriet svarade inte på en begäran om kommentar.

Studiens ledande forskare försvarade rapporten och sade i ett uttalande att ett internationellt team av skolboksanalytiker bekräftade att studien är "av högsta vetenskapliga standard."

Studiens första och kanske mest förvånande resultat är att, för det mesta, varken palestinska eller israeliska skolböcker demoniserar andra människor eller beskriver dem som undermänniskor.

Frågan om palestinska läroböckers bild av judar har bittert debatterats i årtal. För mer än ett decennium sedan, övervägde EU att stoppa bistånd till den palestinska myndigheten på grund av dess negativa skildringar av israeler i sina läroböcker.

Så sent som förra året, rapporterade Washington Jewish Week om en tvist huruvida palestinska läroböcker kallar israeler grisar eller ormar. Under det senaste årtiondet har den israeliska regeringen, utrikesdepartementet och oberoende grupper producerat mycket varierande rapporter om innehållet i palestinska läroböcker.

Den nya studien undersökte 94 böcker från det palestinska skolsystemet i Gaza och på Västbanken, och 74 böcker från de israeliska sekulära och religiösa skolsystemen. Det fanns bara 20 fall av "extremt negativa karakteriseringar" av palestinier i israeliska sekulära böcker och sju i israeliska ultraortodoxa böcker, enligt studien. Ett sådant exempel på en ultraortodox bok beskrev en utplånad arabisk by, nu platsen för en israelisk bosättning, som "ett näste av mördare."

Palestinska böcker hade bara sex fall av dessa "extremt negativa karakteriseringar". Till exempel, hänvisar en bok till ett israeliskt förhörssrum som "slakteri".

Dessa karakteriseringar var emellertid extremt sällsynta och statistiskt insignifikanta.

"Jag tycker det är trevligt att (så få) gör dessa extrema uttalanden", sade Bruce Wexler, professor i psykiatri vid Yale University, som utformat studien. Han sade att tidigare redovisningar av palestinsk uppvigling i skolböcker troligen baserades på ett

litet antal mycket politiska böcker eller på böcker som inte längre är i bruk, de som spreds under den israeliska ockupationen av de egyptiska och jordanska myndigheterna innan palestinerna fick kontroll över sitt eget utbildningssystem 1994. (Palestinerna har skrivit sina egna läroböcker sedan 2000.)

"Det är möjligt att vissa människor har försökt att selektivt få böcker att framstå som värre än de är", tillade han.

En andra slutsats är att både israeliska och palestinska skolböcker framställer den andra som fienden medan deras eget land presenteras i nästan uteslutande positiva ord.

En ultraortodox bok kallade Israel ett "litet lamm i ett hav av 70 vargar". En annan sekulär israelisk bok konstaterade: "Sedan etableringen sökte staten Israel att sluta fred med sina grannar, de arabiska länderna, genom israelisk -arabiska förhandlingar" men misslyckades på grund av arabisk vägran att erkänna Israels rätt att existera.

Palestinska böcker beskriver ofta den sionistiska rörelsen och Israels grundande som källan till palestinska problem. "Den sionistiska ockupationen och dess rättstridiga bruk av Palestina och kränkande av dess folks rättigheter utgör kärnan i konflikten i Mellanöstern," skriver en lärobok. En annan skriver att "Storbritannien sökte judarnas hjälp för

att uppnå sina imperialistiska ambitioner, och så började judarna flytta till Palestina.”

Några israeliska sekulära böcker har också en diskussion om israeliska oförrätter. Ett exempel är den ingående och upprörda israeliska redovisningen av dödandet av palestinier i flyktinglägren i Sabra och Shatila i Beirut i 1982. ”Den israeliska självkritiken är imponerande”, säger Wexler. Men för det mesta, konstaterar studien, är ”historiska händelser valda, utan att vara falska eller påhittade, för att förstärka varje samhälles nationella självbild.”

En tredje slutsats är att det finns en brist på information om den andra i båda sidors böcker.

Den fjärde är att negativa skildringar eller utelämnande av den andra är mest uttalad i israeliska religiösa ultraortodoxa böcker och palestinska böcker. Israeliska sekulära böcker är de mest självkritiska av de tre kategorierna.

Forskarna undersökte också kartor i skolböcker, och fann att i palestinska skolböcker är 58 procent av kartorna över ”Palestina” efter 1967 ett område omfattande allt mellan Jordanfloden och Medelhavet, inklusive nuvarande Israel. Israel nämns inte.

Omvänt visar 76 procent av kartor efter 1967 i israeliska skolböcker Israel som området mellan Jordanfloden och Medelhavet, men

ingenting nämns om den palestinska myndigheten, inte heller finns en markering av den så kallade gröna linjen som skiljer Israel från Västbanken och Gaza, territorier erövrade i 1967 års sexdagarskrig.

”Den här typen av utbildning kan utgöra ett varaktigt hinder för fred”, sade Wexler. ”Om du växer upp med kartor som verkar innebära att området mellan Jordanfloden och Medelhavet är ditt hemland ... och du blir ombedd att ge upp en del av detta land för att skapa två stater, skulle du känna att du förlorar något som du egentligen aldrig hade till att börja med.”

Wexlers undersökning leddes samtidigt av professorerna Sami Adwan från Betlehem University och Daniel Bar Tal från Tel Aviv University. Åtta tvåspråkiga forskare, varav hälften israeliska och hälften palestinska genomförde undersökningen under en period av tre år. För att undvika partiskhet har två tredjedelar av de israeliska böckerna analyserats av israeler och resten av palestinier. De palestinska böckerna analyserades också av både palestinier och israeler.

För att analysera böckerna, isolerade forskarna 3.000 enheter av data inom dikter, berättelser, fotografier och illustrationer. Forskarna tittade sedan på hur dessa enheter hanterade vissa frågor, och i vilken utsträckning. Studien uppmanar båda skolsystemen att granska sina läroböcker i ljuset av

undersökningens resultat, och att, som ett första steg, lägga till mer information om den andra sidan för att humanisera den.

Läs mer: <http://forward.com/articles/170451/palestinian-textbooks-dont-vilify-jews-new-study-r/?p=all#ixzz2KJXvh9dF>

Naomi Zeveloff

Översättning: Maria Bergom

Larsson

Det Handlar Inte Bara Om Skräck, Bibi, Utan Om Hopplöshet

Nedanstående uttalande skrev Nomika Zion medan Israel bombade Gazaremsan i slutet av november; hon är medlem i Migvan, en kibbutz inne i Sderot, den israeliska staden drygt 1.5 km från gränsen till Gazaremsan, som nu blivit det viktigaste målet för raketbeskjutning från Gaza sedan den andra intifadan började 2000. Sderot träffades 2008 dagligen av 50 raketer, och i slutet av december 2008 startade Israel Operation Gjutet Bly som förde med sig tre veckor av väpnad konflikt i Gaza.

Sderot den 22 november 2012

Det här var inte mitt krig, Bibi, och inte heller det förra förbannade kriget: inte i mitt namn eller för min säkerhets skull. Ej heller de skrytsamma, teatraliska morderna på Hamas militära chef Ahmed al-Jabari i november, på Hamas ledare Abdel Aziz Rantisi 2004, på Hamas grundare Shejk Yassin, eller på Al-Kaysi, på Shahada eller Ayash - hemska som de var - de morderna ägde inte rum för min skull eller för min säkerhet.

Inte heller litanian från de israeliska militäroperationerna, förpackade i ett vilseledande språk för att mildra vidden av deras destruktivitet: inte Rainbow (2004), eller First Rain (2005), eller Hot Winter (2008), eller Summer Rain (2006), eller Cast Lead (2009), eller nyligen Pillar of Cloud, (1).

Aldrig att jag känt någon som helst säkerhet eller något lugn när våra flyg nattetid har passerat himlen över Sderot på väg till Gaza för att "krossa ormens huvud" på någon äldre eller yngre ledare, eller någon annans huvud som råkat komma i vägen. Jag kände mig inte säkrare när 200 hem jämnades med marken en kall vinternatt 2004 och lämnade 2 000 flyktingar utan skydd; när Gazas elverk bombades och lämnade en halv miljon människor utan elektricitet. Jag fick ingen känsla av lugn när bulldozrarna jämnade hem med marken, ryckte upp fält, fruktträdgårdar och kycklingburar; när tanksen sköt utan uppehåll, när överljudsknallar detonerade om och om igen, fick fönster att skallra och skräcken att

fortsätta. Och inte heller belägringen sedan av Gaza, eller när myndigheterna har försökt att komma med vetenskapliga kalkyler för hur många kalorier en Gazabo behöver för att precis bara överleva. Och garanterat inte under "alla operationers moder", Gjutet Bly, när en skvadron av helikoptrar dödade 89 unga män vid en polishögskola. (Hur känns det att inom loppet av tre minuter och fem missiler utplåna 89 unga män?) Och inte sedan tiotusentals hem krossats, infrastruktur förstörts och kroppar radats upp, rad efter rad, barn utan namn, ungdomar utan ansikten, medborgare utan identitet. Det finns tusen och ett sätt att undertrycka våld med våld men inte ett enda har någonsin resulterat i att våldet upphör.

Så låt oss se - vad har vi fått i stället? Fler Kassamraketer, mer förstörelse, mer terror, mer rädsla, mer blod, mer hat, mer törst efter hämnd, en djupare förlust av hopp. Allt inkluderat. Varje gång fördjupas det; varje gång blir det mer oåterkalleligt. Varje invånare i Sderot vet, när man hör planen komma flygande på väg till Gaza, att man måste samla krafter inför den kommande störtfloden av raketeld. Varje invånare i Sderot vet att, när vi startar nästa militära operation, kommer Sderot att fullständigt drabbas av undantagstillstånd. Men denna gång har det blivit en nationell mani.

Det är svårt att förklara för folk som inte bor här vad ytterligare en upptrappning innebär för dem som

bor i Sderot och i området runt omkring, vad det innebär att leva i en ständig krigszon. Det är lättare att stå ut med tre veckor av krig än att överleva en konflikt som aldrig tar slut. Det är vad som pågått oavbrutet under de gångna åren, den kumulativa erfarenheten, oron som dyker upp, traumat utan något posttrauma.

Det är den "krigsmusik" som styr våra liv när flygplanen, helikoptrarna, bomberna och missilerna snuddar vid våra öron och våra själar. Det är den krigsmusik som följer dig till badrummet, ledsagar dig till jobbet, rusar in i duschen med dig och lägger dig i din säng med kläderna på ifall att det skulle komma en siren och du blir tvungen att rusa upp mycket fort för att ta skydd inför nästa missil.

Så är det om och om och om igen. Och så slut och slut och slut igen, och alltid mer av samma sak. Ännu en militär operation, ett minikrig, krig. Än en gång de hårda generalerna, återigen våra korrespondenter som rapporterar live från scenen, återigen den förunderliga israeliska solidariteten - som alltid samlats för just dessa ögonblick av krigstid, återigen de på hemmafronten som stoltserar med sin beredskap, reservsoldaterna som längtar efter att vara med i striden, återigen Roni Daniel, i israelisk TV, som sänder ut våld från krigskabinettens kontor direkt in i våra TV-apparater, och om igen upprepas allt till leda.

En dag innan Operation Gjutet Bly 2009 avslutades, talade en ansedd journalist med en kvinna från Sderot som noga hade valts ut för att vara ett "representativt" intervjuobjekt under tiden för striderna. "Så, vad tycker du: borde kriget sluta nu eller skulle det vara ett allvarligt fel att sluta här?" frågade veteranreportern och uttryckte svaret i hennes fråga. Utan att tveka svarade den lidelsefulla kvinnan: "Varför i all sin dar skulle vi sluta nu?" - även när kropparna i Gaza låg uppradade och bårhusen var överfulla och inte längre kunde ta emot de döda kropparna. "Slå dem så hårt som möjligt", sa hon. "Förnedra er inte inför dessa djur. Vi måste en gång för alla avsluta detta jobb!" "Säg mig", viskade reportern med blodfull röst, som om hon anförtrodde henne en otillåten hemlighet, "jag vill fråga dig något väldigt personligt. Är det så att du just nu känner dig mycket, mycket israelisk?" Så sa veteranreportern med hjälp av ett "representativt" intervjuobjekt - som alltid talar i allas vårt namn - och fångar själva kärnan i detta att vara israelisk: "Jonathan

Jonathan
a bit off blood
just a bit more blood
to top off the honey". (2)

Genom årtiondena konstruerar politiker, generaler och deras trogna talesmän i media ett maktens paradigm och slutet för ett alternativ. Genom årtiondena blir därför tusentals timmar av iscensatta TV-sändningar till ett defensivt skydd av

medvetenhet. Så djupt är detta paradigm och så enhetligt aggressiv är den militära diskursen att inget Iron Dome skulle kunna lyckas störa det. Veteranreportern frågar inte: "Varför, till att börja med, startade vi detta förfärliga krig?" (eller det förra kriget, eller det dessförinnan). Hon frågar bara: "Varför skulle vi avsluta det nu?"

Hur kunde vi, såsom samhälle, mista förmågan att formulera frågor om huruvida ett politiskt alternativ är möjligt? Hur kunde det bli så att en människa som föreslår en icke-våldslösning är en bedragare, förrädare, och den som kräver att Gaza jämnas med marken är den sanna patriot? Hur kunde det bli så att dialog och avtal förorsakar mer skräck hos människorna än en skur av missiler? Och hur kunde dessa avhumaniserande processer blockera oss för andras lidande? Hur kunde vi mista förmågan till empati? Vad betyder det att en flicka från Gaza - vars skola bombades och hennes bästa vän dödades inför hennes ögon - måste påminna oss om att de också är mänskliga varelser? Och hur kan en nation, som har ockuperat andra människors territorium i 45 år, fortsätta att berätta för sina medborgare, med djupaste övertygelse, att det är vi som är det enda och yttersta offret i denna berättelse? Och det ondskefulla i ockupationen har blivit så banalt att ingen längre uppfattar det ondskefulla.

I fem år har Kol Aher (Other Voice) fört en dialog med boende i Gaza.

Detta har varit ett medvetet försök att undvika att spolras bort av vågor av hat och avhumanisering. Det var ett beslut att träffa folk som var emot bomber och missiler. Det var ett beslut att bevara mänskligt sunt förnuft i ett landskap av våld. Det var ett beslut att inbegripa en annan berättelse - just för att det var så svårt att, med brustna hjärtan, bevittna förstörelsen och traumat, den oändliga nöden som våra vänner på andra sidan stängslet erfar. Det här är orsaken till varför det var särskilt svårt för oss under kriget, vi upplever alltid denna situation många gånger om, inte bara den bekväma uppdelningen i "gott" och "ont".

Men Kol Asher är också en tydlig politisk uppmaning till förhandlingar, till dialog med Hamas - direkt eller indirekt - att häva belägringen och blockaden av Gaza, att öppna gränsövergångarna, etablera säkerhetsåtgärder och internationella garantier, att främja handel - med beaktande av förändringarna i arabvärlden - och att slå ihjäl ockupationens odjur. Det är ett nästan desperat försök - här av alla platser

- att höja en alternativ röst i en krympande demokrati där denna knapp är en fotnot som dränks i det genomträngande oljudet från media som hojtar, förgiftade av makt och extatiska av krig.

Livet är hårt när det inte finns något kvar att tro på. Men vi kommer att fortsätta att höja våra röster i det bleknande ljuset, när vi oroligt går och väntar på nästa blodiga omgång där vi säkert kommer att "avsluta jobbet", och som alltid verkar vi veta bättre än alla andra: "Jonathan/ Jonathan,/ a bit of blood,/ just a bit more blood/to top off the honey".

1) den hebreiska översättarens anmärkning: israelerna hänvisade denna operation till Pillar of Defense men dess bokstavliga översättning är Pillar of Cloud.

2) dessa rader är från "Jonathan", en 1966 välkänd hebreisk dikt av Yona Wallach.

<http://www.nybooks.com/articles/archives/2013/jan/10/its-not-just-about-fear-bibi-its-about-hopelessness/>
Nomika Zion

Översatt från hebreiskan av Avi Steinberg och från engelskan av Anja Emsheimer

FN's rapport om mänskliga rättigheter: hur Israel banar väg för sanktioner och ytterligare isolering

Medan de israeliska koalitions-samtalen har sitt fokus på statsbudgeten och att kalla in ultraortodoxa män till militärtjänst, borde varje kommande ledamot av nästa kabinett bli upprörd av

rapporten från FN's råd för mänskliga rättigheter.

Om någon behövde en påminnelse om Israels försämrade status på

världsarenan, kunde man nyligen få en sådan i rapporten från FN's råd för mänskliga rättigheter och dess Fact-Finding Mission om bosättningarna.

(<http://www.haaretz.com/news/diplomacy-defense/un-inquiry-calls-for-sanctions-against-israel-0ver-west-bank-settlements.premium-1.500565>.)

Medan de israeliska koalitions-samtalen har sitt fokus på statsbudgeten och att kalla in ultra-ortodoxa män till militärtjänst, borde varje kommande ledamot av nästa kabinett bli upprörd av rapporten från FN's råd för mänskliga rättigheter.

OK, vi vet att UNHCR som beställde undersökningen, är en partisk, anti-israelisk organisation vars program är uppbundet till en handfull länder som varje dag trampar på kvinnors, homosexuellas och etniska minoriteters rättigheter. Men det argumentet övertygar bara de redan övertygade. För de flesta regeringarna runt om i världen, för att inte tala om den internationella opinionen och affärsvärlden, kommer en FN-rapport som en internationell bekräftelse på godkännande.

Jämfört med rapporten från den internationella Fact-Finding Mission om israeliska bosättningar på de ockuperade palestinska områden, för att ge UNHCR-dokumentet dess formella namn, är Goldstone-rapporten om Israels Operation Gjutet Bly på Gaza-remsan 2008-

2009 en barnlek. Medan Goldstone-rapporten handlade om en enskild händelse, rör denna rapport de bosättningar som israeliska regeringar genomfört under de 45 år som gått sedan Västbanken ockuperades 1967.

Medan fler än bara några västländer tillbakavisade Goldstone-rapporten, visade förståelse för Israels situation och erkände det komplexa i att bekämpa terrorn i Gaza, stödjer inte ett enda land uppbyggnaden av de judiska bosättningarna på Västbanken. T o m Israels bästa vänner har fått nog av den bosättningspolitik som Netanyahus regering för, och menar att den äventyrar förverkligandet av en tvåstatslösning.

Följderna av missionens rapport är också så mycket allvarigare än de i Goldstone-rapporten. Det är första gången som ett FN-organ vädjar till världens regeringar om att ompröva sina relationer med Israel, samt rekommenderar multinationella bolag att dra tillbaka sina investeringar och bryta alla direkta eller indirekta affärer med bosättningarna.

Liknande sanktioner lades mot Sydafrikas apartheidregim och läggs nu mot den iranska regimen som vägrar att upphäva sitt kärnvapenprogram. Israel är inte Iran och hittills ej heller en apartheidstat. Men rapporten sätter strålkastarljuset på Israel och varnar för vad som kan vänta Israel runt

hörnet om man fortsätter med den nuvarande politiken på Västbanken.

Förutom medvinden för organisationer som stödjer ekonomisk, akademisk och kulturell bojkott av Israel, kommer rapporten att öka Israels internationella isolering. Efter att UNHCR i Genève i mars, som förväntat, kommer att anta rapporten i plenum, skulle den kunna komma ända upp i FN's generalförsamling eller Säkerhetsrådet i New York. I så fall skulle den

från att ha varit en PR-olägenhet bli en katastrof i utrikesrelationerna. Israeliska politiker och väljare försökte under valperioden undvika den palestinska frågan, men FN-rapporten gjorde det svårt för dem. Yair Lapid, som gör sig beredd att bli nästa utrikesminister, fick igår en liten försmak av den politiska verklighet som han går till mötes.

<http://www.haaretz.com/misc/writers/barak-ravid-1.325>

Barak Ravid

Översättning: Anja Emsheimer

JIPF och rikspolitiken

Sverige har erkänt Palestina i FN's Generalförsamling. Detta är en stor framgång för det arbete vi har gjort i JIPF när vi uppvaktat de politiska partierna utom SD i riksdagen för att visa att det finns en annan judisk röst i Sverige än den som i allmänhet kommer till uttryck i media, en kritisk röst som ser annorlunda på hur relationen Israel och Palestina ska lösas än den som idag representeras av högerregeringen Netanyahu. En röst som vill se till både Israels och Palestinas långsiktiga intressen som fria och erkända nationer.

De frågor vi diskuterat med partierna har varit hur de vill få till stånd en varaktig fred i Mellanöstern utifrån FN's resolutionen 181 från 1947 om en tvåstatslösning innanför den gröna linjen. Av särskilt intresse har detta varit sedan Centerpartiet

deklarerat att det nu vill att Sverige ska erkänna Palestina vilket innebär att det finns en majoritet i riksdagen för ett erkännande. Expansionen av bosättningarna på den ockuperade Västbanken har gjort att det brådskar, snart finns det inte tillräckligt med land kvar för ett fritt Palestina! Idag finns mer än 500 000 bosättare på Västbanken och efter beslutet i Generalförsamlingen har Netanyahu deklarerat att ytterligare 3000 ska byggas som bestraffning.

JIPF vill att Sverige och EU ska öka trycket på Israel för att respektera internationell humanitär rätt och mänskliga rättigheter. De frågor vi i våra samtal med riksdagspartierna har koncentrerat oss på har varit kravet att Sverige ska erkänna Palestina samt att Sverige precis som flera andra länder inom EU, såsom England, Irland och

Danmark, ska finna lösningar för att märka produkter från bosättningarna på ockuperat område så att konsumenter kan välja om de vill köpa varor producerade på stulen mark i strid med internationell rätt eller om de föredrar att bojkotta sådana varor. I dag säljs varor från bosättningarna inom EU märkta "Made in Israel". I själv verket är de producerade i Palestina. Organisationen Who profits? (www.whoprofits.is) har en omfattande lista på produkter som är producerade på Västbanken och Golanhöjderna och därför inte bör säljas som israeliska och åtnjuta samma tullfrihet som Israel.

Spelar det någon roll varifrån produkterna kommer? I ett läge när Israel bombat sönder Gaza, terroriserat civilbefolkningen, fortsatt blockaden, fortsatt byggandet av muren och nya bosättningar på ockuperad mark så måste EU agera kraftfullt.

EU är Israels främsta marknad. Israel har ett mycket förmånligt handelsavtal med EU som i princip avskaffar alla handelshinder. När produkter från bosättningarna märks "Made in Israel" kommer också dessa att åtnjuta samma förmåner. Det betyder att produkter från de illegala bosättningarna konkurrerar ut europeiska företag på EUs tullfria marknad och bidrar till arbetslöshet i EU, dessutom ofta med palestinsk arbetskraft. I handelsavtalet finns också en paragraf om respekt för de mänskliga rättigheterna. Israel

bryter uppenbarligen mot denna paragraf.

Den 24 oktober beslutade EU parlamentet med röstsiffrorna för 379 och 240 mot, medan 40 avstod, om en uppgradering av detta handelsavtal, kallat **ACAA**, till att också omfatta läkemedelsprodukter trots den omfattande kampanjen för att få parlamentet att rösta nej. Det motsägelsefulla i EUs politik blir uppenbart då man med ena handen fördömer Israels ockupationspolitik och kränkning av mänskliga rättigheter, ger omfattande bidrag till det palestinska nationsbygget samtidigt som man med den andra handen ger förmåner till ockupationsmakten genom fördjupade handelsavtal. Sverige ger t ex mer än 700 miljoner kronor per år till den palestinska myndigheten vilket gör oss till en av de största givarna och egentligen borde betalats av ockupationsmakten.

En bojkott av produkter från bosättningarna skulle kännas, både ekonomiskt och politiskt. Till och med en märkning skulle få samma effekt och dessutom höja den politiska medvetenheten då konsumenten måste fatta ett val att inte köpa varor från producenter som bryter mot folkrätten.

Medan märkning av bosättarvaror varit en ickefråga under många år i media har den plötsligt fått stora rubriker. Den 2/11 kom den samlade svenska kristenheten med rapporten **Trading away peace**.

How Europe helps sustain illegal settlements. Här granskas EUs handel med Israel och med bosättningarna i alarmerande siffror: **Den totala importen till EU från bosättningarna beräknas av Världsbanken till 240 miljoner euro per år, femton gånger mer än från Palestina. Utslaget på de 500 000 bosättarna och de 4 miljoner palestinerna visar att EU importerar 100 gånger mer per bosättare än per palestinier.**

Rapporten har fått Svenska Kyrkans riksdag, Kyrkomötet, att den 23/11 efter flera timmar lång diskussion anta följande beslut:

- fortsätta sina ansträngningar att kräva ett slut på den israeliska ockupationen av Västbanken, Östra Jerusalem och Gaza och i att rekommendera församlingarna att följa uppmaningarna i Kairos Palestina-dokumentet att avbryta investeringar, införa sanktioner och bojkotta företag och produkter från de israeliska bosättningarna på de ockuperade palestinska områdena, Västbanken och Östra Jerusalem samt i att stödja de krafter i Gaza som arbetar för demokrati och mänskliga rättigheter och kräva att den pågående israeliska blockaden av Gazaremsan hävs.

- fortsätta att kräva ett slut på den israeliska ockupationen av Västbanken, Östra Jerusalem och Gaza.

- uppmana den svenska regeringen att verka för att Palestina upptas som fullvärdig medlemsstat i FN.

- fortsätta att aktivt verka för en fredlig och rättvis lösning på konflikten Israel-Palestina.

- uttala att Svenska kyrkan kräver ett slut på den israeliska ockupationen och att en palestinsk stat etableras sida vid sida med staten Israel i enlighet med FN-resolutioner utifrån förhandlingar mellan parterna. Svenska kyrkan stöder fullt ut Israel som en suverän stat inom internationellt erkända gränser liksom vi fullt ut stöder en suverän palestinsk stat i Gaza, på Västbanken, inklusive Östra Jerusalem. Det innebär en tvåstatslösning baserad på 1967 års gränser.

- uttala att Svenska kyrkan kräver ett slut på både palestinskt och israeliskt våld mot civila och att mänskliga rättigheter och internationell lag efterlevs av båda sidorna i konflikten.

(<http://www.svenskakyrkan.se/default.aspx?id=930835>)

Samma helg höll den socialdemokratiska ordföranden Stefan Löfvén ett tal till partiets Förtroenderåd där han deklarerade partiets ställningstagande:

”Varor som produceras på ockuperad mark ska också ursprungsmärkas, så att det blir möjligt att välja bort företag som skor sig på en olaglig ockupation.”

Socialdemokratiska parti-styrelsens uttalande om handeln med bosätt-ningarna var mer omfattande:

”Palestina har inga förut-sättningar att bli en livskraftig och hållbar stat så länge de israeliska bosättningarna tar mer och mer av palestinsk mark. Idag bor nästan en halv

miljon bosättare på palestinsk mark, varav nästan 200 000 i Östra Jerusalem. Detta är i strid mot folkrätten och kan inte få fortsätta. Trots att EU:s handelsavtal inte ger rätt till förmåner för varor som producerats i bosättningar, importerar EU 15 gånger mer från bosättningarna än från palestinierna själva. Normalt är handel ett bra medel för bra relationer mellan människor och länder. Men den här handeln göder orättvisan. Konsumenterna har idag svårt att få reda på om en vara är från Israel eller från en israelisk bosättning. Därför vill vi att Sverige likt exempelvis Storbritannien inför en ursprungsmärkning av bosättarprodukter, så att konsumenterna kan välja att bojkotta bosättarvaror.”

Man kan spekulera vad det är som fått regeringen att svänga från att ha röstat nej till ett medlemskap i WHO förra hösten. Kriget mot Gaza som slutat med att Hamas avgått med en

prestigeseger i förhandlingarna om ett eld upphör har marginaliserat Fatah och president Abbas på Västbanken.

Ledarna för flera viktiga länder - Turkiet, Egypten, Qatar har - har stått i kö för att besöka Gaza och visa sitt stöd till Hamas och Gazas utsatta situation under bombraiden. Det visar att våldets väg har lönat sig och har stor prestige medan den fredliga ickevåldsliga vägen som representeras av Abbas har försvunnit in i tystnaden. Jag antar att detta är den analys som fått Folkpartiet att svänga och säga ja till ett erkännande av Palestina i FNs Generalförsamling.

Frågan som JIPF måste arbeta vidare med nu är hur en märkning av bosättarprodukter ska komma ett steg vidare. Nu när det finns en stark opinion bakom kravet att regeringen ska agera.

Maria Bergom Larsson

Freedom Bus slår sig ihop med hotade samhällen i Jordandalen

Mellan den 17 och 19 januari 2013 anordnade The Freedom Theatre's Freedom Bus tillsammans med Jordan Valley Solidarity (1) under flera dagar en aktion tillsammans med befolkningen i Fasay'il. Samhället Fasay'il ligger på gränsen mellan Område B och C och utsätts för ständig konfiskering av sin mark, husrivningar och trakasserier av bosättare och den israeliska armén

(2). Fasay'il står under ständigt hot av ytterligare förödande vräkningar och husrivningar (3).

The Freedom Bus-truppen använder sig av Playback Theatre (4) för att ge röst åt de personliga berättelserna som Fasay'il-borna kommer med. Den kände Zajal-poeten (Zajal är ett speciellt sätt att framföra poesi, AE), Abu Naji, har anslutit sig till dem, liksom också lokala musiker

och Dabke-artister från Jordandalen. Evenemanget under tre dagar inbegrep också att hjälpa de boende i Fasay'il med byggarbeten så att de kan stanna kvar på sin mark.

The Freedom Bus besök i Fasay'il är en del av förberedelsen för the March Freedom Ride som äger rum den 17 till 29 mars 2013 (5). Då kommer studenter, artister och aktivister från hela Palestina och från utlandet att förena sig med palestinska lantbrukare och herdar med risk för att med tvång fördrivas till Jordandalen och South Hebron Hills. Det kommer att bli husbyggen och återuppbygganden, aktiviteter som skydd, guidade solidaritetsvandringar, värdfamiljer, interaktiva workshops, pedagogiska samtal och kulturella evenemang.

The Freedom Bus är inspirerade av Freedom Rides under tiden för Civil rights-rörelsen i USA och verkar för kulturellt motstånd, använder sig av levande musik, poesi och föreställningar med Playback Theatre för att sprida berättelser om det dagliga livet under ockupation. The Freedom Bus har fått stöd av kända kulturpersoner och politiker som John Berger, Alice Walker, Angela Davis, Maya Angelou, Judith Butler och Noam Chomsky. (6)

Detaljer och bakgrundsinformation:

. The Jordan Valley Solidarity Campaign är ett nätverk av palestinska gräsrotsgrupper från samhällen över hela Jordandalen och från utlandet. (www.jordanvalleysolidarity.org)

. **The Freedom Bus** använder sig av interaktiv teater och kulturell aktivism för att vittna, skapa medvetenhet och bygga allianser genom hela det ockuperade Palestina och utanför. (www.freedombus.ps)

. The Freedom Bus samordnas av **the Freedom Theatre** som är ett palestinskt teater- och multimedia-center i Jenins flyktingläger. En rad andra palestinska organisationer och föreningar, som bygger på sina samhällen, är med i The Freedom Bus. (www.thefreedomtheatre.org)

Noter:

1/ För ytterligare information - gå in på www.jordanvalleysolidarity.org

2/ Läs FN's fakta om Jordandalen - <http://bit.ly/UCI3Eo>

3/ Mer information på maannews.net/eng/ViewDetails.aspx?ID=552669

4/ I Playback Theatre delar åhörarna självbiografiska berättelser och omvandlar som ett team av aktörer och musiker genast dessa berättelser till improviserade teaterstycken.

5/ Detaljer och vägbeskrivning - se www.freedombus.ps/join-the-ride/

6/ Hela listan med påskrifter kan man hitta på www.freedombus.ps/endorsements/

E-postadress:

ben@thefreedomtheatre.org

Webbsida: www.freedombus.ps

Twitter: [@FreedomBusPal](https://twitter.com/FreedomBusPal)

Översättning: Anja Emsheimer

HUNGER STRIKE

Palestinian prisoners
Are on a hunger strike.
If they die,
There may be
Another intifada.

If there is
Another intifada,
There will be
No peace process.

What will
Tzipi Livni do then?

Gush ad in Ha'aretz 22.2.13

THE VISIT

President Obama
Will ask for
Clear answers
On Peace,
The Palestinian state,
Occupation and settlements.

For the new government,
There is no escaping
From what really matters.

Gush ad in Ha'aretz 08.2.13

The Freedom Theatre

Håll utkik efter dem - de gör turné i Sverige med början i Göteborg den 26-28 mars, sen till Stockholm!
Mer info kommer per e-post!
anja

Onsdag 17 april

Bryt tystnaden - israeliska soldaters vittnesmål

Namnet Israel Defense Forces, de israeliska försvarsstyrkorna - ofta kallad "världens mest moraliska armé" - antyder att dess primära uppgift är att försvara landets territorium. Både internationellt och inom Israel vilar stödet för ockupationen av de palestinska områdena på tanken att arméns närvaro på Västbanken och i Gaza i grunden är defensiv och syftar till att försvara landet från terrorism.

Men de israeliska soldaterna själva berättar en helt annan historia. De illegala bosättningarna ökar, övertagandet av palestinsk mark accelererar, arméns agerande lamslår allt normalt politiskt och socialt liv och förhindrar i slutänden möjligheterna till palestinsk självständighet. Bryt tystnaden! är en omtumlande dokumentation av förtrycket. Organisationen "Breaking the Silence" grundades i Jerusalem 2004 av soldater som tjänstgjort i de ockuperade områdena. Presentation och samtal kring boken Bryt tystnaden!

Kl 18.00, ABF-huset

JIPF's HANDLINGSPROGRAM

POLITISK PROGRAM

1. En självständig palestinsk stat bör upprättas vid sidan om staten Israel.
2. Israel måste dra sig tillbaka från alla områden ockuperade 1967.
3. Båda staterna har rätt att ha Jerusalem som huvudstad.
4. De israeliska bosättningarna på de ockuperade områdena ska avvecklas.
5. Den palestinska flyktingsfrågan måste lösas på grundval om principen om rätt till återvändandet eller ekonomisk kompensation.
6. Motsättningar och konflikter ska i största möjliga utsträckning lösas genom förhandlingar. JIPF fördömer dock inte alla former av fysiska motståndaktiviteter eller försvarsåtgärder.
7. Alla former av terrorism måste fördömas och motarbetas.
8. Verka för att diskriminering av icke judiska medborgare i Israel upphör.

VERKSAMHETSPROGRAM

För att arbeta för ett förverkligande av föreningens målsättning vill JIPF:

1. Verka bland Judar i Sverige och stimulera till debatt om det politiska läget i Mellanöstern.
2. Påverka den allmänna opinionen i Sverige.
3. Stödja de krafter i Israel som verkar för fred.
4. Motarbeta antisemitism, antiarabism, islamofobi och alla former av rasism.
5. Presentera och belysa olika aspekter av judisk och palestinsk historia, kultur, filosofi, etik m.m
6. Främja en dialog mellan Palestinier och Judar i Sverige

JIPF-bladet

c/o Jakub Srebro, Östgötagatan 26, 4tr, 116 25 Stockholm.

Tel.: 08-84 97 48. e-post: redaktionen@jipf.nu

är medlemsblad för föreningen

Judar för Israelisk-Palestinsk Fred,

c/o Dror Feiler, Bjurholmsg. 1B, 116 38 Stockholm. Tel.: 0702855777

Hemsida: www.jipf.nu

Medlemskapet är öppet för judar, som ansluter sig till vår plattform.

Årsavgiften är 200 kr.

Enbart prenumeration kostar 100 kr/år.

Gåvor tas tacksamt emot.

Postgiro: 475 291 7-7